

voltak kötelesek a király zászlója alá állítani, béke idején pedig ők tartották fenn az iskolákat. Idők folytán, főleg az alkotmányos korszak idején, mindkét igen jelentős közteher a polgárság vállára nehezedett át, anélkül, hogy a papság milliárdokat érő vagyona egy fillérnyivel megcsökkent volna. Így az a helyzet állott elő, hogy a nép nem lát benne rációt, hogy adózzék annak az egyháznak, amely majdnem semmivel sem járul hozzá a közterhek könnyebbé tételéhez.

De a kérdés anyagi oldalánál talán jelentősebb a mozgalomnak az a tartalma, melyet a tudományos képzés által kifejlesztett szabad meggyőződés adott neki. Közel jár az igazsághoz az, aki megérzi egy új vallás születésének hullámain. Rejtelmesen és alig észrevehetően forrnak az elmék. A filozófia igen közel jár a pozitív értékekhez. Nem kapaszkodik többé dogmákba és transzcendentális gondolati képletekbe. A törvényhozás szakadatlanul rombolja az állampolgárok között emelt vallási különbségeket.

Az új vallás az, melyről nem beszélnek. Az új vallás az, ami nincs. A törvény felekezeti-nélkülinek nevezi a mindenféle köteléken kívül álló egyént. Van itt-ott néhány mutató belőle. Talán több is, mint amennyit sejteni lehet. Mert felekezet nélkül, a vallások iránt való teljes passzivitásban sokkal többen élünk, mint amennyit a statisztikai hivatal kimutat. Erős fejek, büszke jellemek, önálló és mély járásu ekék az élet rideg ugarán, kik a formáságot még abban sem szeretik, hogy egyéniségük folyamának irányát jelző karókkal mutassák a világnak.

Szaszonov a cárnál. Pétervárról jelentik:
Szasszonov a cár különös kívánságára Livádiába ment, hogy jelentést tegyen a nemzetközi helyzetről.

Közügyülés —

három és fél órán át.

— A tüzérlaktanya-ügy. — Megalakították az új központi választmányt. — Tisztviselőválasztások. —

(Sajdi tudósítónktól.) Csütörtökön délután négy órakor folytatták az áprilisi közgyűlést, amely iránt mérsékeltabb volt az érdeklődés, mint tegnap. A terem képe azért élénk és népes volt, ma kerültek sorra a választások, amelyek zajos kortes hangulatot teremtettek. Hat óra körül járt az idő, amikor a választásokat is befejezték nagy megkönnyebbülésre a városatyáknak, akik azt hitték, hogy a hátralevő ügyek ezután már gyorsan peregnék át a közgyűlés retoráján. Ebbeli reményükben azonban alaposan csalódtak. Öreg városatyák is alig emlékeznek ilyen hosszúra nyúlt közgyűlésre, mint amilyen a mai volt. Szónokló nemzet vagyunk, tartják s ezt a tulajdonságukat ma különösen csillogtatták — többé-kevésbé csillogóan — a városatyák. A Fertő-utca feltöltésével kapcsolatban az eszményi nivå körül olyan vita-zuhatag indult meg, hogy alig akart véget érni. Vagy tizenöt beszéd után még mindig akadt felszólaló. A közgyűlés emiatt félnyolcig, tehát három és fél órán át tartott és a hetvenhat pontból álló tárgysorozatnak mindössze a huszadik pontjáig sikerült csak eljutni. Az eszményi nivå körül támadt vitáról, annak fontosságánál és érdekességénél fogva, külön cikkben számolunk be, a közgyűlés többi részletéről pedig az alábbi tudósításunk szól.

A közgyűlésen *Cicatricis* Lajos dr. főispán elnökölt. A jegyzőkönyvet *Taschler* Endre főjegyző és *Rack* Lipót aljegyző vezették. A múlt ülés jegyzőkönyvének felolvasása és hitelesítése után a közgyűlés át-
tér a napirend folytatólagos tárgyalására.

A tüzérlaktanya ügyében javasolja a tanács, hogy a közgyűlés járuljon hozzá a hat százalékos évi bértérítményhez, ami a 2 millió 650,000 korona befektetési összeg után 167,000 korona visszatérítést jelent a városnak. A közgyűlés egyhangulag hozzájárult a tanács javaslatához.

A központi választmány tagjainak megválasztása az új választási törvény életbelépésével lejárt. *Taschler* Endre főjegyző előterjesztést tett a választmány újból való megalakítására és az új törvény szerint a választmány albizottságainak megválasztására.

Cicatricis Lajos dr. elnök elrendeli a névszerinti szavazást és a szavazatszedő bizottság elnökéül *Somogyi* Szilveszter dr. főkapitányt kéri föl. Egyben amíg a szavazás tart, az ülést felfüggeszti.

Szünet után folytatják a közgyűlést. Ezalatt a szavazatszedő bizottság a szomszédos teremben összeszámolja a leadott szavazatokat.

Ugyancsak az új választási törvény alapján *Taschler* Endre főjegyző a szavazókörök megállapítását javasolja. A tervezet szerint a szegedi képviselőválasztó kerület tizenhárom szavazókörre oszlik. (A *Délmagyarország* keddi számában részletesen ismertettük a tervezetet.) *Kormányos* Benő dr. ezzel kapcsolatban azt indítványozza, hogy a város közigazgatási kerületeit külön állapítsák meg, mert eddig a képviselőválasztó kerületek teljesen összeváltak a közigazgatási kerületekkel, úgy, hogy a kétféle beosztás névjegyzékei is azonosak voltak. A közigazgatási kerületek beosztása azért szükséges, nehogy a névjegyzékek körül zavarok legyenek. *Taschler* Endre az indítvány mellőzését kéri, mert annak idején úgy is gondoskodni kell arról, amit *Kormányos* dr. indítványoz. *Kormányos* Benő dr. ismételtén kéri indítványa elfogadását.

Az elnök azt mondja, hogy idő előtt volna most ebben a kérdésben határozni. Amit *Kormányos* dr. kíván, az a tárgysorozaton kívül áll, nem is tartozik ehhez a tárgyhoz, csupán arról lehet szó, hogy a főjegyző ki-

— Oh nem! Először nagyon régen találkoztunk. Én voltam az a rut, szeplős és sovány Mari, aki anyja házában a baronesznek kelengyéjét varrtam. Oly rut voltam és oly sovány, hogy az öreg bárónő nem féltett házában tisztességét miattam. Még magát se féltett engem. Pedig... Nagyon csunya voltam és senkise szeretett. Maga azt mondta, hogy szeret. Csak egyszer mondta és az éppen elég volt. Másnap már szegyelte magát, hogy oly rut, szeplős, csontos és ostoba varrónővel kezdett... De én voltam az első. Igaz?

A báró mereven nézett a földre, ahol egy zöld kavicsot vett észre. A kavics villogott a homokban, de kellemetlen volt villogása.

— Besötétedett, szólt hirtelen és fölcsvarta az asztalon álló rózsaszínű villamoslámpát. Mikor újra keresni kezdte tekintetével a zöld kavicsot, az már eltűnt a többi színes és szürke kavicsok között.

A nő így folytatta:

— Másodszor is találkoztunk. Maga, báró ur, nagy beteg volt, — a korai életörömök és mulatságok megnehezítették a mellét és elhagyatva, lázasan, boldogtalanul feküdt egy fogadó szobában. Kórházból rendelt ápolónőt és az ápolónő eljött az álmatlan, kinszenvedéses éjszakákon és kezének érintésére a jég jegesebb, a gyógyszer éde-

sebb, az álom nyugodtabb lett, — legalább a nagybeteg így mondta, midőn meggyógyult és a vér ismét járni kezdett szomjas ereiben. Szerelmi vallomás volt az? Nem tudom. Az álmatlan éjjelek összeszoktatták a beteget és ápolónőt, habár az ápolónő rut, szeplős, sovány leány volt. Tudja, hogy mi történt... Az az ápolónő én voltam.

A báró elgondolkozva, halkán mormogta:

— Valóban, ez a két esete van életemnek, midőn rut nőt szerettem. De most már... már se a szépet, se a rutat nem szeretem. Öreg és beteges vagyok, csupán a multak emlékeiből éledegélek. Ha vagyonom nem volna, semmiben se különböznék a vén koldustól, ki a diplomáját küszöbén olvasóját pörgeti.

Az öregasszony éles hangon szólt közbe:

— De mit csinált addig, míg öreg és beteg lett? Tett-e valami különös jót, vagy becsületeset?

A báró kövér testével elnyújtózkodott a karosszékekben.

— Szívbjajos vagyok, lellem, ne akarja, hogy sokat beszéljek.

Az öregasszony kinyújtotta a karját. A sovány karon olyan vékony ujjak lógtak, hogy a báró összerázkódott:

— Mondjon el mindent, — szólt a nő.

A báró nagy felindulással kiáltotta:

— Mit mondjak el? Mindenki tudja, hogy mit csináltam. Sok leányt és asszonyt szerettem, de a végén rájöttem, hogy sohasem szerettem senkit, valamint engem se szeretett senki.

— A csunya nő se? — kérdezte az asszony.

— A csunya nő? — mormogta lehunytt szemmel az öreg férfi. — Igen a csunya, az szeretett. De mit ér, ha olyan csunya volt? Mikor a szépek, fiatalok és szerelmesek se bírták megőrizni becsületüket tovább, míg kétszer lemegy a nap, mit tehettem volna a csunyaival? Habár meg kell valiani, hogy sokszor, sokszor, midőn ifjú virágos leányfej feküdt a keblemen, eszembe jutott egy roppant sovány, roppant rut nő csudálatos szenvedélyessége és szerelmének mohó forrósága. Többször eszemben volt, mint megérdemelte volna...

Az öreg báró lehunytt szemmel, igen halkán mondta az utolsó szavakat.

Az öreg asszony mereven nézett rá: mindaddig, míg a férfi feje mellére hanyatlott. Ekkor felemelkedett és a lámpát előlotta. A félhomályban halk, hosszú lépésekkel ment végig a fásoron, a kapu felé, amely önmagától kitárult előtte. Sovány, fekete alakja eltűnt az estében.

Mondják: így halt meg a báró.

Hági-étterem kellemes kerthelyiségében

Kitűnő konyha. ✕ Kitűnő italok. ✕ Figyelmes kiszolgálás.

Vasárnap délelőtt a magy. kir. honvédkatonák ZENEKARA HANGVERSENYEZ.

Tisztelettel

Horváth Ferenc, vendéglős.